

hverken efter opgørelsesreglen i afbetalingslovens § 4 eller efter udvalgets opgørelsesregel, idet refusionsspørgsmålet da løser sig af sig selv gennem fritagelse for fremtidige rentebetalinger. Dette system med »bagudfaldende renter« har i mange år været almindelig inden for automobilbranchen og anvendes mere og mere også inden for andre brancher. Ved anvendelsen af dette system er det sædvanligt på forhånd at udregne ved hjælp af rentetabeller, hvor meget den samlede rentebetaling vil udgøre ved normal afvikling af købet. Restgælden tilfugt det udregnede rentebeløb afvikles herefter typisk gennem betaling af lige store ydelser bestående af en stigende afdragsdel og en faldende rentedel. Afbetalingslovens regler, hvorefter kreditomkostningerne ved køkets indgåelse lægges til kontantprisen, anvendes således efterhånden fortrinsvis ved de små afbetalingskøb, hvor systemet med »bagudfaldende renter« kan forekomme uforholdsmæssigt kompliceret.

Udvalget antager derfor, at den af udvalget foreslåede bestemmelse antagelig kun vil få forholdsvis begrænset betydning i praksis, og at det endda formentlig må antages, at bestemmelsen vil fremme den igangværende udvikling i retning af stadigt stigende brug af systemet med bagudfaldende renter. Udvalget finder en sådan udvikling ønskelig, da dette system netop indebærer, at kreditkøberen ikke kommer til at betale kreditomkostninger, der vedrører den ikke udnyttede del af den aftalte kredittid.

Under høringen har flere af retterne anført, at den af udvalget foreslåede bestemmelse må anses for unødigt kompliceret.

I Sverige har en tilsvarende bestemmelse i den svenske konsumentkreditlov givet anledning til, at der administrativt er udarbejdet ret komplicerede regler om opgørelse af kreditors fordring ved førtidsbetaling.

Da langt fra alle opgørelser sker i fagedretten, og da også køberen bør have praktisk mulighed for at kontrollere beregningen, er det uheldigt med alt for komplicerede beregningsmetoder. Efter justitsministeriets mening bør man derfor foretrække en afkortningsregel, som er mindre »korrekt«, men til gengæld mere enkel end den regel, udvalget har foreslået.

På denne baggrund har man fundet det mest hensigtsmæssigt i lovforslaget at medtage en afkortningsregel, som i princippet svarer til afkortningsreglen i afbetalingslovens § 4, jfr. herved lovforslagets § 16, stk. 3. Man har dog fundet det rimeligt at give sælgeren mulighed for at få fuld dækning for de omkostninger, der vedrører stiftel-

sen af kreditten. Den af kreditkøbsudvalget foreslåede særregel om stiftelsesomkostninger er derfor medtaget i lovforslagets § 16, stk. 4. Vil kreditor sikre sig en matematisk korrekt opgørelse af kreditomkostningerne, har han mulighed herfor ved – udover eventuelle stiftelsesomkostninger – at betinge sig renter af den til enhver tid værende restgæld. Justitsministeriet kan i den forbindelse tiltræde det af udvalget anførte om det ønskelige i at fremme brugen af systemet med »bagudfaldende renter«.

Man har ikke fundet grundlag for at opretholde særreglen i afbetalingslovens § 4, stk. 1, nr. 3, hvorefter der, såfremt afbetalingsprisen ikke er over 3.000 kr., ikke tages hensyn til renter, selv om der i aftalen er vedtaget rentebetaling. Justitsministeriet har endvidere heller ikke fundet at burde opretholde formodningsreglen i afbetalingslovens § 4, stk. 2, hvorefter kontantprisen i disse tilfælde formodes at udgøre $\frac{1}{10}$ af afbetalingsprisen. Med det nutidige renteniveau må kreditomkostningerne snarere formodes at udgøre mere end $\frac{1}{10}$ af afbetalingsprisen.

Såvel den svenske konsumentkreditlov og lov om afbetalingskøb mellem næringsdrivende som det norske forslag til lov om kreditkøb m. v. indeholder regler, som stort set svarer til den af kreditkøbsudvalget foreslåede opgørelsesregel. Efter det for justitsministeriet oplyste er systemet med »bagudfaldende renter« imidlertid ikke så udbredt i Norge og Sverige som i Danmark, og der kan derfor i disse lande være et større behov for en matematisk korrekt opgørelsesregel.

g) *Udbetalingskrav (lovforslagets § 19).*

Som anført under pkt. 3, f, 2°. har udvalget foreslået, at der alene stilles krav om en mindsteudbetaling på 20 pct. ved *forbruger*køb med ejendomsforbehold, hvorimod det gældende udbetalingskrav for erhvervs-køb ophæves. Efter afbetalingsloven er mindsteudbetalingen fastsat til 20 pct. af afbetalingsprisen, dvs. 20 pct. af summen af de afdrag, som køberen skal betale i henhold til aftalen. Dette indebærer, at kreditomkostningerne indgår i afbetalingsprisen, medmindre disse – hvad der bliver mere og mere udbredt – beregnes som »bagudfaldende renter«, hvor køberen løbende betaler renter af den til enhver tid værende restgæld.

Udvalget foreslår, at udbetalingskravet fortsat skal være på 20 pct., men beregnet af kontantprisen. Baggrunden herfor er, at kontantprisen er et enklere og mere almindeligt kendt begreb end kre-